

10 Χρόνια μνημόνια και συνεχίζουμε

Δέκα χρόνια πριν, τον Απρίλη του 2010, ο τότε πρωθυπουργός της χώρας Γ. Παπανδρέου ανακοίνωσε με διάγγελμα από το Καστελόριζο την προσφυγή του ελλειμματικού και υπερχρεωμένου ελληνικού κράτους στον μηχανισμό στήριξης. Μετά από έναν μήνα, υπογράφηκαν η «Σύμβαση Δανειακής Διευκόλυνσης» με τις χώρες της Ε.Ε και ο «Διακανονισμός Χρηματοδότησης Αμέσου Ετοιμότητας» με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) προκειμένου να χορηγηθεί οικονομική βοήθεια προς την Ελλάδα με μορφή δανείου, ύψους 110δισ €. Το σύνολο αυτών των συμφωνιών ονομάστηκε χάριν συντομίας "Μνημόνιο", μια σύμβαση "δανειστή και οφειλέτη" που περιλάμβανε σκληρές δεσμεύσεις για την υλοποίηση του προγράμματος και την εκταμίευση των δόσεων. Κάπως έτσι, ξεκίνησε και επίσημα το σίριαλ της ελληνικής κρίσης χρέους και η οικονομική ύφεση για το ήδη πτωχευμένο από τότε ελληνικό κράτος και συνεχίστηκε με πολλαπλά επεισόδια όπως όλες/οι θυμόμαστε.

Με την κοινωνική κρίση να βαθαίνει και τον εργαζόμενο λαό να ασφυκτιά από τα αλλεπάλληλα μέτρα υποτίμησης της εργατικής του δύναμης, την 1η Μαρτίου 2012 υπογράφηκε ένα νέο μνημόνιο μεταξύ της μη εκλεγμένης ελληνικής υπηρεσιακής κυβέρνησης με πρωθυπουργό τον τραπεζίτη Λουκά Παπαδήμο και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) και του ΔΝΤ. Σκοπό είχε την ανατροφοδότηση των συμβάσεων και την συνέχεια των μνημονιακών προγραμμάτων, με τη χορήγηση νέου δανείου ύψους 109 δισ € και αναδρομική μείωση των επιτοκίων «διάσωσης». Μέσα στο ίδιο έτος πραγματοποιήθηκε η μεταβίβαση του ελληνικού χρέους στο αγγλοσαξονικό δίκαιο με αρχιτέκτονα τον συνταγματολόγο λαομίσητο πολιτευτή του πασοκ Βενιζέλο ενώ είχε προηγηθεί η ίδρυση του οργανισμού αποκρατικοποιήσεων (Ταμείο Δημόσιας Περιουσίας) με σκοπό την πώληση της δημόσιας περιουσίας το 2011. Εν συνεχεία, στις 7 Νοεμβρίου 2012 ψηφίστηκε με την διαδικασία του κατεπείγοντος από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής του 2013-2016.

Τον Απρίλιο του 2014 η συγκυβέρνηση Ν.Δ.-Π.Α.Σ.Ο.Κ. ανακοίνωσε την πρώτη έξοδο του ελληνικού κράτους στις κεφαλαιαγορές με την έκδοση ενός 7ετους διάρκειας αποπληρωμής ομόλογου. Έτσι, επισφραγίστηκε το πρώτο "επεισόδιο" της προμελετημένης απάτης των "success story" και της δήθεν "εξόδου από τα μνημόνια" που σκηνοθετήθηκε από ελληνική κυβέρνηση. Ωστόσο, η καθεστωτική προπαγάνδα, τα κατασκευασμένα μηνύματα "αναθάρρησης" των αγορών και η διάχυση αυταπατών για μια "μετα-κρίση εποχή" δεν μπόρεσε ποτέ να πείσει τους "επενδυτές", πόσο μάλλον την πληττόμενη κοινωνική βάση. Στις 10 Απριλίου, ημέρα της επίσημης εξόδου στις αγορές, το κτήριο της Τράπεζας της Ελλάδας χτυπήθηκε από την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας σε μια κορυφαία δράσης αντίστασης στις πολιτικές καταβάρθρωσης και λεηλασίας των προλεταριακών στρωμάτων. Μια ενέργεια λαϊκής αντιβίας με υψηλή κοινωνική αποδοχή, που ήρθε ως απάντηση στην κοροϊδία της άρχουσας τάξης για την "επιτυχία των προγραμμάτων" και την "ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας".

Καθώς η πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας κλονιζόταν από την κοινωνική απονομιμοποίηση, τις επιθέσεις κατά πολιτικών προσώπων και τις λαϊκές διαμαρτυρίες, οι υπηρεσιακές κυβερνήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη χωρίς οι κομματικοί σχηματισμοί να μπορούν να εξασφαλίσουν κυβερνητική αυτοδυναμία, δείγμα της μεγάλης κοινωνικής ρευστότητας και πόλωσης που εκδηλωνόταν σε όλο το φάσμα του πολιτικού χάρτη. Εντούτοις, η συσσωρευμένη κοινωνική οργή της περιόδου δεν μπορούσε να βρει διεξόδους με θετικό πρόταγμα, αφού η αδυναμία ανάπτυξης ενός ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος ανατροπής και η απουσία επαναστατικής πολιτικής οργάνωσης υποβίβαζε τους αγώνες από δυνάμει επαναστατικούς σε αιτηματικούς, περιορίζε την αντίσταση σε ευκαιριακές εξεγερσιακές εκτονώσεις και άφηνε τον χώρο στις δυνάμεις του κεφαλαίου να οργανώνουν τις δικές τους εφεδρείες για την σωτηρία του πολιτικού συστήματος. Από την μία, η άνοδος του ακροδεξιού λαϊκισμού και της εθνικιστικής/ρατσιστικής ρητορείας και από την άλλη, το "χτίσιμο" της "αριστερής ανάθεσης" προς τον σύριζα, αποτέλεσαν τα δύο κυρίαρχα εργαλεία διαχείρισης της κοινωνικής κρίσης, αφομοίωσης της οργής

και κατευνασμού των αντιστάσεων. Συνετέλεσαν τους δύο καταλυτικότερους παράγοντες για την συστημική επανασταθεροποίηση, την ομαλή συνέχεια των μνημονίων και την όρθωση αναχωμάτων στην ταξική/λαϊκή πάλη που δεν μπόρεσε να αποκτήσει ελευθεριακό/επαναστατικό χαρακτήρα με αποτέλεσμα να εγκλωβιστεί σε αδιέξοδο.

Τον Ιανουάριο του 2015 ανέλαβε το τιμόνι της πολιτικής διαχείρισης ο σύριζα. Το κόμμα που πέρασε τις περισσότερες σελίδες μέτρων από κάθε άλλη μνημονιακή κυβέρνηση και σύναψε καταστροφικά μνημόνια διαρκείας. Με τον Α. Τσίπρα πρωθυπουργό, έπειτα από πεντέμισι μήνες διαπραγματεύσεων-φιάσκο και μετά από το ένα κάλπικο δημοψήφισμα (5 Ιουλίου 2015), υπογράφηκε στις 13 Ιουλίου συμφωνία με τους δανειστές για ένα νέο πρόγραμμα ή αλλιώς το 3^ο Μνημόνιο. Στο πλαίσιο της τρίτης δανειακής σύμβασης το ελληνικό κράτος θα λάμβανε δάνειο ύψους 86 δις €, το οποίο επρόκειτο να παραδοθεί σταδιακά από τον Αύγουστο του 2015 έως τον Ιούνιο του 2018, με σκληρά μέτρα να συνοδεύουν τις 4 αξιολογήσεις του χρέους έως την λήξη του προγράμματος. Ενδεικτικά αναφέρουμε την ψήφιση και εφαρμογή του Πολυνομοσχεδίου (νόμος 4472/2017) στις 18 Μαΐου 2017 το οποίο χαρακτηρίστηκε από την ομάδα μας ως 4ο Μνημόνιο και περιελάμβανε μέτρα ύψους 5.396 δις €, το πολυνομοσχέδιο του 2018 που προέβλεπε ενισχυμένη εποπτεία και στόχους για ματωμένα πλεονάσματα, τον αυτόματο κόφτη δημοσιονομικής προσαρμογής και την μείωση του αφορολόγητου ορίου.

Στην διάρκεια αυτής της δεκαετίας οι κοινωνικές αντιστάσεις πήραν διάφορες μορφές. Το 2010 οι πρώτες κινητοποιήσεις σε όλη την χώρα αφορούσαν γενικές απεργίες με αποκορύφωμα την πανελλαδική απεργία στις 5Μάη κατά των νέων μέτρων λιτότητας και την εμπλοκή της Ελλάδας στο ΔΝΤ με την πορεία της Αθήνας να είναι από τις μεγαλύτερες που έχει καταγραφεί στην πρόσφατη ελλαδική ιστορία και τον αριθμό των διαδηλωτών να εκτιμάται στις 250.000. Το 2011 μικρά πρωτοβουλιακά κινήματα ξεπηδούν σε όλες τις πόλεις της χώρας και μαζικές κινητοποιήσεις συμβαίνουν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους ιδιαίτερα τις μέρες όπου η Βουλή επικύρωνε τα εκάστοτε μέτρα. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις της 23ης Φλεβάρη, της 11η Μαΐου με το αιματοκύλισμα της διαδήλωσης και τον παρολίγον θανάσιμο τραυματισμό του Γιάννη Κ, το απεργιακό διήμερο 28-29 Ιουνίου 2011 που έμεινε γνωστό ως “η μάχη της πλατείας Συντάγματος”, οι συγκρούσεις στις 19 Οκτωβρίου και οι μάχες την επόμενη μέρα με δυνάμεις του ΠΑΜΕ που περιφρουρούσαν την βουλή από την οργή των διαδηλωτών κερδίζοντας τα συγχαρητήρια του αστικού πολιτικού συστήματος, είναι μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά αγωνιστικά στιγμιότυπα.

Εν συνέχεια το 2012 και ενώ η οικονομία της χώρας βρισκόταν σε βαθιά ύφεση με την ανεργία σε ποσοστά ρεκόρ, την ακρίβεια να αυξάνεται και με τους επονομαζόμενους τότε και ως «χαράτσια» έκτακτους φόρους να πλήττουν την πλειοψηφία της εργατικής τάξης, οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας συνέχισαν να είναι συχνό φαινόμενο. Στις 12 Φεβρουαρίου η ψήφιση στην βουλή της δεύτερης δέσμης μέτρων και του εγκληματικού psi σηματοδεύτηκε από τεράστιες διαδηλώσεις και τις μεγαλύτερες σε μέγεθος, σφοδρότητα και συμμετοχή συγκρούσεις στην μεταπολιτευτική εποχή στο κέντρο της Αθήνας, όπου δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών έστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν με την μισθοφορική φρουρά του κράτους. Η συνέλευση της κατάληψης νομικής, που από τις 9 Φεβρουαρίου είχε μετατραπεί σε κέντρο αγώνα από δυνάμεις αναρχικών και πλήθος εργαζομένων και νεολαίων, έδωσε τον τόνο. Στις 4 Απριλίου 2012 στην πλατεία Συντάγματος αυτοκτόνησε ο συνταξιούχος φαρμακοποιός Δημήτρης Χριστούλας, διαμαρτυρούμενος για την οικονομική κατάσταση της Ελλάδας. Το βράδυ της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε διαδήλωση με αφορμή το γεγονός. Το φθινόπωρο του ίδιου έτους η αρχιτρομοκράτισσα Α.Μέρκελ επισκέπτεται την Αθήνα με το γεγονός να συνοδεύεται με διαδηλώσεις άλλα και επεισόδια καθώς για την επίσκεψη αυτή, λήφθηκαν από την αστυνομία δρακόντεια μέτρα που περιλάμβαναν αποκλεισμούς δρόμων και περιοχών, με σκοπό την ασφαλή της διέλευση.

Οι τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις της περιόδου 2010-12 εκδηλώθηκαν κατά το απεργιακό διήμερο 7-8 Νοεμβρίου με τα σημάδια “κόπωσης” και υποχώρησης των αγώνων να είναι εμφανή. Οι εντάσεις μεταξύ κράτους και πολιτών άρχισαν να αμβλύνονται αφού η έλλειψη επαναστατικού προτάγματος οδήγησε τις αντιστάσεις σε αδιέξοδο. Κάπου εκεί έκανε δυναμική την εμφάνισή της στο πολιτικό σκηνικό η αστική

σοσιαλδημοκρατία με εκπρόσωπο τον σύριζα, παρότι η επιρροή του στα “κινήματα”, τις μεγάλες διαδηλώσεις και τις ταξικές/κοινωνικές διεργασίες ήταν μηδαμινή. Το γεγονός ότι ο σύριζα ενισχύθηκε και δεν ενίσχυσε τις κινητοποιήσεις, επιβεβαιώνει αφενός ότι δεν ήταν υποκινητής (πόσο μάλλον “πρωτοπορία”) τους και αφετέρου, ότι η δημοτικότητα του δεν τονώθηκε από τους αγώνες της βάσης, αλλά την τροφοδότηση των αστικών δυνάμεων. Η δε εκλογική του άνοδος δεν πραγματώθηκε κατά την στιγμή κορύφωσης των αγώνων, αντίθετα ωθήθηκε από την παρακμή τους. Επιπλέον, η ενίσχυση του σύριζα δεν αποτύπωσε την “ριζοσπαστικοποίηση” τμημάτων της κοινωνίας όπως λανθασμένα ερμήνευαν εκείνον τον καιρό οι διάφορες παραφυάδες του (εντός και εκτός κόμματος) αλλά σηματοδότησε τον θάνατο κάθε προοπτικής της,

Το καλοκαίρι του 2018 ο απερχόμενος πρωθυπουργός Α.Τσίπρας ανακοίνωσε με διάγγελμα από την Ιθάκη την έξοδο της χώρας από τα προγράμματα διάσωσης και προανήγγελλε την έναρξη μιας «μεταβατικής περιόδου» κατά την οποία η οικονομική πολιτική θα εκπονεύεται αυτοτελώς από τις κυβερνήσεις, οι οποίες «απαλλαγμένες» πλέον από τις απαιτήσεις των δανειστών θα μπορούν να χαράσσουν την δική τους μακροοικονομική στρατηγική χωρίς έξωθεν δεσμεύσεις, γεγονός που από μόνο του συνεπάγεται «οφέλη» για τον λαό και τους αδύναμους. Χαρακτηριστική δε ήταν η έκφρασή του «Περάσαμε από πολλά κύματα για να φτάσουμε σήμερα στον προορισμό μας». Ποιοι όμως πέρασαν στ’ αλήθεια από αυτά τα κύματα; Η συμβολική αλληγορία με την επιλογή της πατρίδας του Οδυσσέα ως φόντο του διαγγέλματος υπήρξε από την αρχή ξεκάθαρη ως προς τα επικοινωνιακά μηνύματα που ήθελε να εκπέμψει και εναργής ως προς τους σκοπούς που ήθελε να επιτύχει. Η αφήγηση της κυβέρνησης της αριστεράς για την περίοδο του «μεταμνημονίου» βρήκε στην Ιθάκη την μυθολογική αναπαράσταση του «τέλους του ταξιδιού», εκεί που η οδύσσεια του «ελληνικού λαού» βρίσκει τάχα τον λυτρωμό μετά από «μεγάλες θυσίες». Η εικόνα της Ιθάκης επιλέχθηκε για να διαδεχθεί στο «συλλογικό ασυνείδητο» αυτή του Καστελόριζου, την τοποθεσία που διάλεξε η κυβέρνηση του πασοκ για να ανακοινώσει της χώρας στον μηχανισμό στήριξης. Η λήξη των δανειακών συμβάσεων το καλοκαίρι του 2018 ήταν κατά βάση η συνεπής τήρηση των μνημονιακών κανόνων. Η διακοπή των δανειοδοτήσεων και η έξοδος της χώρας στις αγορές ήταν μόνο η κατασκευασμένη αναθέρμανση της “συμπάθειας” των αγορών προς τα ελληνικά ομόλογα. Οίκoi πιστοληπτικής αξιολόγησης «τόνωσαν» κατά παραγγελία την εμπιστοσύνη των επενδυτών προς την αγορά ελληνικού χρέους, με στόχο μια άμεση μεταπώληση και ένα σύντομο κέρδος στην δευτερογενή αγορά. Σαν ομάδα είχαμε επανειλημμένος μιλήσει για την “απάτη” της εξόδου στις κεφαλαιαγορές και των χαμηλών τιμών των ομολόγων και επιβεβαιωθήκαμε στο ακέραιο τον καιρό ξεσπάσματος του νέου επεισοδίου της κρίσης, όπου η ανασφάλεια στις αγορές οδήγησε σε μαζικό ξεπούλημα ελληνικού χρέους και ταυτόχρονη στροφή προς “ασφαλή καταφύγια” (π.χ. γερμανικά ομόλογα.)

Με τις ενδείξεις πως η κρίση δεν τελείωσε ποτέ, αλλά αντιθέτως βαθιάίνει να είναι πολλές και έκδηλες στην παγκόσμια οικονομία, ένα νέο επεισόδιο της κρίσης ξεσπά για να επιβεβαιώσει αυτή την συνθήκη. Η πανδημία του Covid-19 αλλάζει ριζικά και διαπαντός το ρου της παγκόσμιας κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ιστορίας. Από όποια οπτική και αν παρατηρήσουμε την τρέχουσα κατάσταση, το νέο επεισόδιο της κρίσης επιβεβαιώνει τις αδυναμίες του συστήματος που διαιώνίζονται και καλύπτονται επικοινωνιακά από μια πληθώρα καθεστωτικών ιδεολογικών μηχανισμών, επιβεβαιώνει το πόσο ευάλωτο και απροετοίμαστο είναι για περιόδους «έκτακτης ανάγκης» που το ίδιο δημιουργεί και διαχειρίζεται χωρίς την καθολική κοινωνική συναίνεση καθώς και πόσο αναγκαίο είναι για το καπιταλιστικό σύστημα να επιβιώσει από την Νέα Ύφεση στην οποία εισέρχεται η παγκοσμιοποιημένη αγορά. Έτσι, για άλλη μια φορά τα αφηγήματα για την «τελειότητα του καπιταλισμού» (sic) και το «τέλος της ιστορίας» με βάση το σημερινό κρατικοκαπιταλιστικό μοντέλο διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων, κατακερματίζονται και αν μη τι άλλο η όποια ρεφορμιστική προοπτική και μεταρρυθμιστική πρόταση για «εξανθρωπισμό» του συστήματος εκδηλώνεται πλέον ως ανεδαφική και ατελέσφορη για τις κατώτερες βαθμίδες της ταξικής διάρθρωσης. Η επιθετική αναδιάρθρωση του παγκόσμιου κεφαλαίου ενδέχεται να επαναλάβει την υποταγή της χώρας σε νέα Μνημόνια ή μέτρα δημοσιονομικού ελέγχου τα οποία θα επιφέρουν ότι ακριβώς ζήσαμε αυτά τα 10 χρόνια ακόμα πιο εντατικοποιημένα. Καταπάτηση εργατικών

δικαιωμάτων ,χιλιάδες απολύσεις σε όλους τους κλάδους, επισφαλής και απλήρωτη εργασία, κατακρεούργηση κοινωνικών ελευθεριών και αντιστάσεων, περισσότερα σπίτια στο σφυρί των τραπεζών, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, λιγότερες δημόσιες δαπάνες, φόροι από το πουθενά, κατακόρυφη άνοδος του ποσοστού εκείνων που ζουν υπό ή στο όριο της φτώχειας. Με άλλα λόγια, εξαθλίωση , ανέχεια, πόνος και θάνατος είναι αυτά που για το άμεσο μέλλον μας υπόσχονται ώστε να μην εξεγερθούμε.

Μα πώς να μην εξεγερθούμε; Πώς γίνεται να αφήσουμε αναπάντητες τις προσβολές που δέχεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια ; Σε έναν κόσμο για λίγους δεν χωράει κανείς και καμιά μας. Σαν Αναρχικοί αντιτιθέμαστε στα σχέδια του άκρατου καπιταλισμού που μόνο σκοπό έχουν την καταπάτηση και λεηλασία της Γης, την υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής σε απλή επιβίωση, την κατάργηση των κοινωνικών και εργατικών κεκτημένων, την άπληστη κερδοφορία των κεφαλαιοκρατών μέσω της ιδιωτικοποίησης της υπεραξίας της εργατικής μας δύναμης . Σκοπός μας είναι η δημιουργία μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης. Μιας κοινωνίας χωρίς κράτος αλλά με εργατικές ομοσπονδίες, συμβούλια Κομμούνων (κοινοτήτων) και λαϊκές συνελεύσεις που θα λαμβάνουν αποφάσεις με οριζόντιες διαδικασίες δίνοντας σε όλους/ες την δυνατότητα να αποφασίσουν για τη ζωή τους. Μια κοινωνία όπου μέσω της αντικατάστασης της ιδιοκτησίας από την κοινωνικοποίηση όλων των αναγκαίων προς τον άνθρωπο προϊόντων και υπηρεσιών, θα δώσει χώρο στον καθένα και την καθεμιά να διαπρέψει προσφέροντας στην κοινότητα τις ικανότητες με τις οποίες προικίστηκε από τη Φύση και όχι δουλεύοντας με μόνο σκοπό τον βιοπορισμό. Προτάσσουμε μια συνομοσπονδιακή κοινωνική οργάνωση, όπου βασική της αρχή θα είναι: «από τον καθένα με βάση της ικανότητές του-στον καθένα με βάση τις ανάγκες του.» Η αστική δημοκρατία, η ταξική διάρθρωση της κοινωνίας, το κράτος, η οικονομία της ελεύθερης αγοράς , ο (νέο)φιλελευθερισμός και οι εκπρόσωποί του είναι οι θεσμοί, έννοιες και πρόσωπα που πρέπει κατ'εμάς να καταστραφούν και να αντικατασταθούν από την αποκέντρωση σε κομμούνες, τον συνομοσπονδισμό, την κοινοκτημοσύνη, την οικολογία, τον αλτρουισμό, την αλληλοβοήθεια και την εθελοντική συνεργασία.

Για να πραγματοποιηθούν οι σκοποί μας αυτοί θεωρούμε πως πρέπει να ταχθούμε στην προοπτική της μοναδικής συνθήκης που θα επιφέρει αυτή την πολυπόθητη αλλαγή, την Κοινωνική Επανάσταση. Να μεταβούμε δηλαδή στην δίκαιη κοινωνία που οραματιζόμαστε μέσω ενός συγκεκριμένου επαναστατικού προγράμματος, με συνολικές οργανωτικές θέσεις και προτάσεις γύρω από τα θέματα που απασχολούν την ανθρώπινη κοινότητα και όχι μόνο. Να αντισταθούμε και να ανατρέψουμε το καταπιεστικό καθεστώς που όσο πάει σφίγγει τη θηλιά στο λαιμό των ανθρώπων. Να διεκδικήσουμε ότι μας ανήκει. Να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Να χτίσουμε ένα ευοίωνο μέλλον για τις επόμενες γενιές. Να αφήσουμε μια επαναστατική παρακαταθήκη στην ανθρώπινη ιστορία. Αν δεν επαναστατήσουμε εγώ, εσύ, αυτός , εμείς, τότε ποιος;;

Με θεματικό κέντρο τα “10 χρόνια μνημονίων” και κεντρικό σύνθημα “Αναρχισμός ή Βαρβαρότητα” διεξάγουμε αυτό τον καιρό μια καμπάνια αντιπληροφόρησης και αντίστασης στις γειτονιές των Αγίων Αναργύρων, του Καματερού, του Ιλίου και των περιοχών που τις περιβάλλουν, με τα μάτια στραμμένα στην προετοιμασία και την οργάνωση για τους νέους αγώνες και τις νέες εκρήξεις που είναι προ των πυλών. Βασικός στόχος της ευρύτερης δράσης μας είναι να φτάσει η φωνή μας σε κάθε σπίτι, σε κάθε εργαζόμενο/η και κάθε νεολαίο των περιοχών διευρύνοντας μεθόδους παρέμβασης και ανακαλύπτοντας νέους. Σε αυτή την προσπάθεια καλούμε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους φίλους και τις φίλες που εμπνέονται από τα αναρχικά προτάγματα και τις ελευθεριακές αξίες, που διαπιστώνουν γενικές συμφωνίες με τις αναλύσεις και τις θέσεις μας, σε συμμετοχή και συνοργάνωση για το δυνάμωμα ενός αναρχικού πόλου οργάνωσης, αντίστασης και μάχης στις δυτικές συνοικίες. Είναι ο καιρός της οργάνωσης, της αγωνιστικής στράτευσης, της επαναστατικής ευθύνης και των μεγάλων αποφάσεων για το κίνημα και την κοινωνία που θέλουμε.

Για να βρει επιτέλους η οδύσσεια των καταπιεσμένων την δική της Ιθάκη.

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων-Καματερού

Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net & facebook
